

சைவ யோ தினி

மேன்மை கொள் சைவ நீதி விளங்குக
உலகமெல்லாம்.

அன்பர்பணி செய்யளனை ஆளாக்கி விட்டு
விட்டால் இன்பநிலை தானே வந்து
எய்தும் பராபரமே.

ஒங்குஞ் சைவம் தாங்கும் எங்களை

பத்திரிகைக்கிரயம்

தனிப்பிரதி.....5சதம்
வருடசந்தாதபாற்செலவில்லாமல்.50 ,,
,, தபாற்செலவுட்பட.....75 ,,
,, மலாய் நாட்டுக்கு....ரூ1-00

எழுந்திரு விழித்திரு பாத்தினைச்சீகார்ப பசுத்திரு

பருத்தி துறைச் சைவப்பிரகாச சபையாரால்

சைவசமயிகள் முன்னேற்றத்தைக் கருதி வெளியிடப்படும் ஓர் மாதப்பத்திரிகை

மலர் 3 ிக்கிரமநூல், ஆவணிமீ; கர்வ (16-8-40) இதழ் 5

கடவுள் வணக்கம்

அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ
வலரிமண் டலநலேலோ
வனனலேலி லோவமிர்த மதிநலேலி லோவன்ப
ரகமுருகி மலர்கரூவித்
தேண்டமிட வருமூர்த்தி நிலையலோ திக்குத்
திகந்தத்தி லோவெளியிலோ
திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ
கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்
கண்டகு வியமதனிலோ
காலமொரு முன்றிலோ பிறவிலே தன்னிலோ
கருவிகர ணங்களாய்ந்த
தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
தொழும்பனெற் குளவுபுகலாய்
சுத்தநிரக் குணமான பரதேய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ஆத்ம ஞானம்.

தேகப் பிரக்ஞை உள்ள மட்டில் சுகம், கஷ்டம், பிறப்பு, மரணம், நோய், துயரம் இவைகள் இருக்கும். இவைகள் தேகத்தைப் பாதிக்குமேயொழிய ஆத்மாவைபாதிக்காது. வேதனைக்குப் பிறகு குழந்தை பிறப்பதுபோல், மனிதனை மரணத்திற்குப் பிறகு ஆண்டவன் மேன்மையான உலகிற்குக் கொண்டுபோகலாம். ஆத்ம ஞானம் ஏற்பட்டால் சுகம், துக்கம், பிறப்பு, இறப்பு எல்லாம் கனவுகளாகத்தோன்றும்.

---ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்.

திரிகடுகம்

பாலபண்டிதர் திரு. V. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.
(முற்றொடர்ச்சி)

ஒற்றருடைய குணங்கள் மூன்று.

எள்ளப்படுமாபிற்றகலும், உள்பொருளைக்
கேட்டுமறவாதகூர்மையும், முட்டிவீறி
யுள்பொருள் சொல்லுமுணர்ச்சியும்மீழ்நூம்
ஒள்ளியவோற்றத்தினும். (85)

தனதுசெய்கைபகைவரால் நன்குமதிக்கப்படாத முறைமையையுடைத்தாதலும், அவரிடத்து நிகழ்ந்துள்ள பொருளைக்கேட்டுப் பின்மறவாத கூர்மையையுடைத்தாதலும், வாக்குக்கருத்திலே வைக்கப்பட்ட அப்பொருளைத் தடைபடாமல் தன்னரசற்குச்சொல்லும் தெளிவுடைத்தாதலும், ஆகிய இம்மூன்றும் அறிவுடைய ஒற்றாளின் (வேவுகாரனின்) குணங்களாம்.

ஒருவனுக்குக் குற்றத்தைத்

தரும் பகைகள் மூன்று.

அப்புப்பெருந்தனையாப்புநெகிழ்த்தொழிதல்
கப்புப்பெரும்புணைகாதலிழ்கைவிடுதல்
நப்பினையநீமைநீங்கலிவைழன்றும்
குற்றத்தருஉம்பகை (86)

உயிர்களிடத்து தனக்குள்ள அன்பாகிய பெரியவிவங்கு கட்டுத்தளர்ந்து நீங்கலும், கல்வியாகிய பெரிய தெப்பத்தைப் பொருள் முதலிய வற்றின் மேலுள்ள ஆசையாற் கைவிடுதலும், ஒருவனிடத்து வைத்த நேசத்தால் நீதித் தன்மையினிங்குதலும் ஆகிய இம்மூன்றும் ஒருவனுக்குக் குற்றத்தைத் தருகின்ற பகைகளாம்.

நா ன் க ண் ட ப டி .

2. கடவுள் யார்?

[தென்புலோலியூர், திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை
அ வ ர் க ள்]

சென்ற இதழில் கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதற்கு எனக்குத்தோற்றிய நியாயங்களை எழுதிவிட்டேன்; இன்றைய இதழில் “கடவுள் யார்?” என்பதற்குத் தோன்றும் நியாயங்களை எழுதிவிடுகிறேன். நண்பர்கள் தமக்குத்தோன்றும் ஐயங்களை “சைவபோதினி” மூலம் தெரிவிப்பார்களானால், என்னாலியன்றாவில், அவற்றைத்தீர்த்துப் பணிபுரியச் சித்தமாயிருக்கிறேன். மாத்தோறும் இப்படிப்பட்ட சமயவிஷயங்களை மக்களுக்குப்போதித்தும் அறிவூட்ட ஏற்றமக்களைத்தேடி உலகிற்குப் பணிபுரியுமாறும்-இன்று சைவசமய ஆக்கத்தைக்கருதி உழைக்கும்-‘சைவப்பிரகாசசபை’ யினரைத்தாழ்மையுடன் வேண்டுகிறேன். அவர்கள் செய்யும் பணி ஒங்குதற்கு இறை அருள்பாலிப்பதாக. [“நான்கண்டபடி” தொடர்ச்சியாக இனிமேல் வருவதாகும். அதன் கீழ் எழுதப்படவேண்டிய விஷயங்கள் ‘இவையிவை, என்று ஒரு சூசிகையை ஆக்கி எனக்கு அனுப்பினால் அவற்றைத் தலையங்கங்களாகக்கொண்டு நிரையாக எழுதுதல் எனக்குச்சுகமாசவிருக்கும்.’]

கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் தொடக்கமும் முடிவும் அற்றவர். பேரருளுடையவர். “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்சோதி” என்று அவரை அழைக்கிறார் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்; “பிறவாதும் இறவாதும் பெருகினான்” என்கிறார் திருஞானசம்பந்தர். ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுங்கடந்ததாய், அருவமும் உருவமும் அருவுருவமுமாய், இம்முன்றும் அல்லாததாய், அகண்டிதமாய், ஆனந்தமாய் விளங்குவதே கடவுளியல்பு. இவையாவும் “சிவம்” ஆகிய கடவுளுக்குப் பொருந்தியன. மற்றையோர் கூறும்தெய்வங்கள் “வேதனைப்படுமிறக்கும் வில்லங்கப்படும்” என்பர். “சிவம்” எல்லாம் கடந்தவர்; இவையொன்றும்

சிவத்தைப் பற்றமாட்டா. கடவுளியல்பெல்லாம் ஒருங்கேபொருந்தியது சிவமே. மற்றையோர் கூறும் தெய்வங்களுக்கு நான்காட்டிய இயல்புகளெல்லாம் இல்லை. ஒன்றிரண்டு இருக்கலாம். அவைகடவுளியல்புக்குட்போதா. அவையே கடவுளியல்புக்குப்போதுமென்று இரண்டொருசியாயங்களை மாத்திரம் காட்டிற்றல் முறையான ரையாயிதம் (நியாயமுடிப்பு) அன்று. “மாட்டுக்குக்கால்கள் உண்டு; உடம்பில் ரோமமுண்டு.” “மனிதனுக்குக்கால்கள் உண்டு; உடம்பில்ரோமமுண்டு” ஆகவே, “மனிதன் மாடுஆவான்” என்று முடிந்தாவிடுவதுபோலும் அவர்களது ரையாயிதம் சிவத்தின்வேறு கடவுளில்லைஎன்பது எனது கொள்கை. மொழிபாராய்ச்சியாளரே “சிவம்” என்னும்பதம் கடவுளியல்பாயுடைய சகலமும் தன்னகத்தடக்கப் பெற்ற ஓர் பெருஞ்சொல்லென்பர். செம்மை, நன்மை, தீதகன்றதன்மை, இரண்டன்மை-என மேலோர்களால் விதந்துரைக்கப்பட்ட அருங்குணங்களைத்தும் “சிவம்” என்னும் ஒருமொழியிலடங்கும். செம்மை சிவத்திறமுமாம். மற்றையநிறங்களைல்லாமிருப்பவும் எமது முன்னோர்சடவுளுக்கு “சிவத்திறம்” கொடுத்ததற்கு நியாயமென்ன? கடவுள் “இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவன்” என்று காட்டுதற்கு இயலாதபொருள் என்கிறார் நாவுக்கரசர். அவரே கடவுளை “செம்மானத்தொளியன்ன மேனியான்” என்றும், “குங்குமத்தின் மேனி அவன் நிரமே” என்றும் கூறுகிறார் நாமும் சிவந்திறமற்றைவிரும்புகிறோம். மணமக்களும் தங்காதலர் நிறம்சிவப்பாக இருக்கவேண்டுமென்றுதான் பெரும்பாலும் விரும்புகின்றனர். ஹிம்லராசரன்கூட எதைவிரும்புகிறான்? கறுத்த நிறத்தை ஒதுக்கிச் சிவப்பு (“வெள்ளை” எனும்பதம் இடம்நோக்கி “சிவப்பு” என உபயோகிக்கப்படுகின்றது ஈண்டு.) நிற மனிதரையன்றோ விரும்புகிறான்! பின் சிவப்புநிறத்தினும் செம்மைபார்க்கவன்றோ விளைகின்றான்; இன்றையபுத்தத்தை ஆரம்பித்தான்; “சிவம்” காண்பதுதான் அவன் முயற்சி. காணுமாறு புருந்தவழிபிழைபாகையால் வீண்முயற்சி. எங்கள் சிவசமயம் அவனுக்கு இச்சமயத்திலேனும் கிடமொனல் அவன் “சிவம்” கண்டுவாழலாம். இன்றேல், மாடிவேண்டியதுதான்.

உருவம் ஒன்றில்லாத கடவுளுக்கு உருவம் கற்பித்த எமதுதமிழ் மூதாதையர் சிவத்தைச் செம்மைநிறத்தென்றனர். அந்நிறத்தில் நாம் இப்போது கண்டுகொள்ளமுடியாத ஒருதத்துவம். ஏதோ-இருக்கின்றது. சிவத்தநிறம் ஆண்டன்மையைக்குறிக்கின்றதென மேல்நாட்டவர்களும் கூறுகின்றார்கள். தத்துவசாத்திரத்தலைமைப்போராசிரியர் ஜேம்ஸ் என்பார் எழுதிய Talks to Teachers என்றநூலில்... We find something masculine in the colour red and something Feminine in the colour pale blue.....” என்று கூறப்படுகின்றது. அதை, யான், ஈண்டுக் காட்டியது ஆண்டன்மை சிவத்தநிறத்தாற் குறிக்கப்படுமென்பதைக் காட்டவேயாகும். அன்றியும், சத்தி (பார்வதிதேவியார்)க்குப் பச்சைநிறம் கற்பித்தபைக்கும் ஒருசான்று பசுருகின்றது இது. சத்தியின் துணையினாலேதான் “சிவம்” ககம்செய்கிறது.

“இருமையினன்றி, இயங்காத உலகம்” என்று கூறி விஞ்ஞானிகள் தடைசெய்யலாம் என்று வலவே உணர்ந்த எம்முன்றோர் சிவம்-சத்தி என்று பிரித்தும்-பிரியாமலும்-வைத்தனர். மின்சாரத்திலும் (Positive, negative) இருவகையான சத்திகளிருப்பதை அறிகின்றோமே! அதேபோலத்தான் இதுவும். (Professor Haldane) கல்டேன் என்பவர் இளநீலக்கதிர்களின் பிரபையால் உயிரின்தோற்றம் ஆயிருக்கலாம் என்கிறார். அவர்கூற்று முற்றிலும் சரியானதன்று எனினும் உயிர்களைக்காக்கின்ற சத்தி இளநீலப்பிரபை (நீலம், violet, கறுப்பு, பச்சை ஆகியன ஒருகால் பேகமின்றிவழங்கப்பட்டன. அப்படியேயானும் வழங்குகின்றேன்.) யே என்பதை நானும் ஒப்புக்கிறேன். அதையே எம்முன்றோர் சத்தியென்று உருவாக்கி பச்சைநிறத்தையும்கொடுத்துச் சிவத்துடன் பிணைந்ததாக்கினர். அதுவேயன்றி சூரியனின் கதிர் ஏழு விதமாயநிறங்கள் பெற்ற ஒளிகளால் அமைந்ததென்பது கற்றோரும் மற்றோரும் அறிந்ததொன்றே. எமது மூதாதையர் சிலர், சூரியனின் கதிர் ஏழுநிறங்கள்பெற்ற ஒளிகளால் அமைந்ததைக் கண்ணுற்றவர், சூரியனுக்கு ஒருதேருண்டென்றும் அத்தேருக்கு ஏழுகுதிரைகளுண்டென்றும் அவைகள் வெவ்வேறுநிறத்தனவென்றும் கூறிப்போந்தனர். வேறுசிலர் சூரியனின் தேருக்கு ஒருகுதிரையுண்டென்றும், அது ஏழுநிறத்தது என்றுகூறுவர். வேறுசிலர் சூரியனின் தேர்

க்குதிரை சப்த (ஏழு) பரியென்றும் கூறுவர். இவரெல்லாம்கருதுவது சூரியனின் கதிர்க்கட்டங்கிய ஏழுவிதமாய ஒளிகளையுமேயாம். சூரியனின் ஒளிக்கதிற்றிப்பொருந்திய ஏழுநிறங்களில் இளநீல (வயலந்)நிறம் இடதுபக்கமுடிவிலும், (செம்மை) சிவப்புநிறம் வலதுபக்கத்துமுடிவிலும் அமைகின்றன. அதையுங்கண்ட எம்முன்றோர் சிவத்தைச் செம்மையென்றும் சத்தியை இளநீலம் அன்றேல்பச்சை நிறத்தென்றும் கூறிப்போந்தனரோ என்றும்கூறுவர். எல்லாத்தன்னுடங்கவும் எல்லாவற்றையும்கடந்தும் நிற்கும் சிவமே கடவுள்.

எங்கள் தமிழ்-சைவ-மூதாதையர் சிறந்த விஞ்ஞானிகள். இப்போதைய விஞ்ஞானிகளின் “விஞ்ஞானம்” என்பதைபோ அடியிற்போட்டு சமயம் ஆதியயாவற்றையும் ஆக்கவைத்தனர். ஆதலால், சமயவிஷயத்தில் ஒன்றையும் அசைக்கமுடியவில்லை. அதுகாரணமாகத்தான், நாம், எமதுசமயத்தின் சார்பாகப் போதனைசாதனை யொன்றும் செய்யாதிருந்தும்-அது இன்றும் மற்றைய சமயங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகவிருப்பது. எமதுசைவசமயம் வெறிதானசமயம் அன்று; சிறந்த விஞ்ஞானபொக்கிஷம். விஞ்ஞானம்படிப்போர்யாவரும் சைவசமயிகளாய் இருந்து சைவசமயநூல்களைப்படித்து ஒழுக்கடும். மேல்ஒன்றும்வேண்டாம். ஐரோப்பிய - பயங்கரமான-இன்றைய-யுத்தம் தீருவதற்கு எங்களிடம் எத்தனையோவழிகள் இருக்கின்றன. ஏன்? அவைமட்டுமல்ல. மகாத்மகார்தி என்னும் ஆக்மாவும் ஒருவலிய ஆயுதம்வைத்திருக்கநாம் காண்கிறோம். அந்தஆயுதம்-ஏதோ-பெலமற்றதாகத்தான் சிலருக்குத்தோற்றிவிட்டது. தோற்று கிறது. அதன்வலிபன்றே வலி!

[அடுத்த இதழில் நான்விரும்பியதை ஏழுதிமுடிக்கவேண்டியவனாயிருக்கிறேன். அதற்கு முன்னதாக இதைப்பற்றி எழுது” என்று நண்பர்களோ அறிஞர்களோ அறிவித்தால் அவர்கள் எண்ணத்தின்படி எழுதித்தமிழ்ச்சைவத்தொண்டிபுரியச் சித்தமாயிருக்கிறேன். யான் “கண்டது” பிழையாயிருப்பதாகத் தோற்றும் போது அறிஞர்களும், நண்பர்களும், மற்றுமுள்ளபிறரும் வழிகாட்டி எனது காட்சியைத் திருத்திக்கொள்ளுமாறு தயவாய்-எல்லோரையும் வேண்டுகிறேன்.]

சைவபோதனி

விக்கிரமஸ்ர ஆவணிக்ஷ கவ

சர்வம் சத்தமயம்.

பூமிகழல்கின்றது; காற்று வீசுகின்றது; மாரம்வளர்கிறது, மனிதன் நடமாடுகிறான்; இதெல்லாம் எதனால்? சத்தியால். ஆழாழிகரையின்றி நிற்பதுவும், அந்தரத்தகிலகோடி தாமாமல் நிலை நிற்பதுவும் “சத்தியாலேதான். ஒருவன் ஒருசல்லையெடுத்து எறிகிறான். அக்கல்லைஎடுக்க நினைப்பதற்கும், அதைஎடுப்பதற்கும் பின் எறிவதற்கும் அவனிடம் சத்தி அல்லது வல்லமையிருந்தபடியாற்றான் அங்ஙனம் அவன் செய்யச் சாத்தியப்பட்டது. மனிதன் இயங்குவதற்கு வேண்டிய சத்தி எவ்விடத்திருந்துவந்தது? இயற்கை என்னும் பெருஞ்சத்தியை தன்னுள் அடக்கிய சிவத்தினிடமேயிருந்து வந்ததென்பதேவிடை.

எங்ஙனம் ஒருவனுடைய தேகத்திலிருந்து அவனுடையவலிமையை - சத்தியை - வேறுபிரித்து எடுத்துக் காட்டமுடியாதோ அங்ஙனமே சிவபரம்பொருளின் அரும்பெருஞ்சத்தியை அவரிடமிருந்து வேறுபிரித்தல் ஆகாது. இதனால் சிவம் ஒன்றே ஒருதனிப்பொருள் என்றும், சத்தி அச்சிவத்தனுள் அடங்கி, அதனினின்றும் பிரிக்கப்படக் கூடாததாயிருக்கிறதென்றும், ஞானிகள் கூறுவர். இத்தன்மையை, நெருப்புக்கும் சூட்டுக்கும், பூவிற்கும் அதன் மணத்திற்கும் உள்ளவேறுக்கக்கூடாத சம்பந்தத்தால் விளக்கியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அறிவிற்குறைந்த எம்மனோர் இலகுவில் அறிந்து பின் சாதனையாலும், போதனையாலும் உணரத் தக்கவிதமாய் கடவுளின் உலகெலா முணர முடியாதபேராற்றலை (வல்லமையை) ஒரு தேவியாகப்பாவித்து அம்மை அப்பர் என்ற முறையை உலகிற்கு காட்டிவைத்தனர் நம் ஆன்றோர்.

நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள வெளிக்குள்ளேதான், நமதுபூமியும் அதைப்போன்றபல உலகங்களும்

நட்சத்திரங்களும் தம் நெறி (வழி, பாதை) பிறழாது சூறித்தகாலந்தவறாது சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றன. இதெல்லாம் சிவசத்தியினால்னே: கல்லையறிபவன், முதல் கல்லையெறிய வேண்டுமென நினைக்கிறான்; விரும்புகிறான்; பின் அதைஎறிதலாகிய தொழிலைச்செய்கிறான்; மூன்றாவதாக எறிந்ததின்பயனை அறிந்துகொள்ளுகிறான். அதுபோலவே கடவுளும் ஆன்மாக்களை மலபந்தமாகிய துன்பத்தினின்றும் கரையேற்ற நினைக்கிறார் - இச்சிக்கிறார். இந்த இச்சையைத்தான் இச்சாசத்தி என்கிறோம். பின் விரும்பியபடி புவன்போகாதிசை உண்டாக்கி அவைகளை நிலைபெறச் செய்து ஆன்மாக்களுக்கும் சரீரங்களைக் கொடுத்தல் சிவபெருமான் செய்யுந்தொழில் (கிரியை) ஆகும். இசையே கிரியாசத்தியென்கிறோம். அதன்பின் ஆன்மாக்கள் ஈடேறுவதற்குரிய பல உபாயங்களை நியமித்தும் அவைகளுக்கு பெய்புணர்வு உண்டாகுமாறு மேலான அறிவை (ஞானத்தை) அருளுகிறார். இதுதான் ஞானசத்தி. ஆகவே எஸ்வரனின் இச்சா, கிரியா, ஞான சத்திகள் தோன்றிய காரணங்கண்டோம். சொல்லளவில் மூன்றாகத் தோற்றினாலும், உண்மையில் இறைவனின் வல்லமையென்றே.

உயிர்கள் தங்கி, கர்மத்தைபுதுபவிக்க ஏற்ற இடமாகிய இப்பூமியும் மற்றும் அண்டங்களும் மாயைப்பொருட்கள். இந்த மாயையும் நித்தியவஸ்துக்களுள்ளொன்று. இது கண்ணுக்குத் தெரியாதவிதமாய் ஒடுங்கவும் முடியும். ஆனால் தானே இயங்காது. இறைவன் இயக்க இயங்கும். அவரே அதை நாம் பார்க்கும் எல்லாப்பொருட்களாகவும்விரிக்கிறார்; பின் உயிர்கள் பிறந்திறந்தழலும் களைப்பு நீங்க சிறிது காலம் ஒடுக்கிவிடுகிறார்.

இந்த மாயை கடவுளின் சத்தியால் விரிக்கப்பட்டபின் அச்சத்தியாலேயே இப்போ நாம் காணும் நிலைமையில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. ஆகையால் ஈசுவரனின் வல்லமைக்கும் மாயைக்கும் அபின்னமான (இரண்டு என்று பிரித்துச் சொல்ல முடியாத) சம்பந்தமிருக்கிறதென்பது வெளிப்படை. இறைவர்தமது வல்லமையை மாயையிலிருந்து பிரித்த அக்கணமே மாயை ஒடுங்கி (தன்பழையவடிவம்கொண்டு) விடும்.

8ம் பக்கம் பார்க்க.

“ திரிபுர தகனம் ”

(சித்தூர், பூ. பூநீர்வாசன் அவர்களால் “ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணவிஷய”த்தில் எழுதப்பட்டது.)

கதை

திரிபுரம் என்பதற்கு மூன்று நகரங்கள் என்பது பொருளாம். (திரி=மூன்று; புரம்=நகரம்.) முன்னொரு காலத்தில் வித்யுந்மாலி, தாரகாஷன், கமலாஷன் என அசுரர் மூவரிருந்தனர். அவர்கள் கந்தபுராணக்கதையிற் காணப்படும்

சூரபன்மன் தம்பியாகியபெருமாயாவியாகிய தாரகன் மக்களென்ப படுகின்றனர். அசுரர்களே மிகக் கொடியவர்களல்லவா? இவ்வாறின்றி பழிபாவங்களுக்குச் சிறிது பஞ்சாது நல்லவருக் கல்லல் விளைத்தலையே தொழிலாகக் கொண்ட பரம துஷ்டர்களே அசுரர் எனவும் அரசு கரெனவும் ஆன்றோரால் அழைக்கப்படுகின்றனர் என்று கூறுவதும் பொருந்தும். “இரக்க மென்றொரு பொருளிலாத நெஞ்சினர், அரசுக்கரென்றுனர் சிலர் அறத்தினீங்கினார்” என அரசு கருக்கிலக்கணங் கூறுகின்றார் கம்பநாடர். ஆகவே, தமதில்பினுக்கேற்பப் பிறரை துன்புறுத்த வெண்ணிய அப்புவரும், கரியுரி போர்த்தகண்ணுதற் கடவுளை நோக்கிக்கின்றவமியற்றி, அத்தவத்தின்பயனாகத் தம் விருப்பத்தின்படி விசம்பா

ருகச் செல்லவல்ல மூன்று நகரங்களைப்பெற்றனர். அவற்றுள்ளொன்று இரும்புமதினும், மற்றொன்று பொன்மதினும், பிறிதொன்று வெள்ளிமதினும் கொண்டவை. அவ்வசுரர்கள் அந்த நகரங்களை ஆகாயநெறியிற் செலுத்திச்சென்று பிறநகரங்களின்மீது இறங்கி அவற்றையழித்தலையே தொழிலாகக்கொள்ளலாயினர். இடல்பாகவே துஷ்டசபாவமுள்ளவர்கள் மற்றவசதிகளையும் பெற்று விட்டால் சொல்லவும் வேண்டிமோ! நாடுகள்நகரங்

ள்ளல்லாம் துவம்சந்தான்.

திரிபுரங்களின் கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியாமல் தேவர்கள் சிவபரஞ்சுடரையடைந்து முறையிட்டனர். இமையவர் தம் இன்னல் கண்டிரங்கிய இறைவன் அவ்வசுரர்களை யழித்துத் தேவர்களைக் காக்கத்திருவுளங்கொண்டனர். படைக்கல

மாகவும் ஊர்தியாகவுமிருந்து உதவிபுரியின் தாம் அவர்மேற் போர்தொடுப்பதாக அமரருக்குக்கூறினர். அவ்வாறே பெரிய தேவர்களும் வில்லும் அம்பும் அமைக்கப்பட்டன.

சூரிய சந்திரரை இரு சக்கரங்களாகவும் நான்மறையைப்பரிகளாகவும் கொண்ட பூமியாகிய தேரின்மீது, மந்திரத்தைக்கடிவாளமாகவும் பிரணவத்தை ஒட்டுகோலாகவும் கொண்ட நான்முகன் சாரதியாயமர்ந்திருக்கச் சிவபெருமான் எழுந்தருளினார். மேருவரை வில்லாகவிளங்கியது. ஆதிசேஷன் வில்நாணுண். திருமாலே வெங்கணையாகத்திகழ்ந்தார். இவ்விதபோர்க் கோலங்கொண்ட மேருவில்லி திரிபுரத்தையெய்தினர். வில்வளை

அருணாசல ஜோதி

“ஸ்ரீ மகர்ஷி”

ஊர்சுற் றுளம்விடா துனைக்கண் டடங்கிட
வுன்னடி யைக்காட் டருணாசலா!
ஏனிந்த வறக்க மேனைப்பிற ரிழுக்க
விதுவுனக் கழகோ வருணாசலா!
காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தேனை விடாமற்
கலந்தேனே டிருப்பா யருணாசலா!
குற்றமற் றறுத்தேனைக் குணமாய்ப்பணித்
குருவுரு வாயோளி ரருணாசலா! [தாள்
சாப்பாடுன்னைச் சார்ந்துண வாயான்
சாந்தமாய்ப் போவ னருணாசலா!
குதுசெய் தென்னைச் சோதியாதினியுள்
ஜோதி யுருக்காட் டருணாசலா!
ஞானமில்லாதுன் னுசையாற் றளர்வற
ஞானந் தேரிந்தரு ளருணாசலா!
தேரியமோமுன் மெய்யக நாடயான்
றட்டழிந் தேனரு ளருணாசலா!
வீவேிட டர்ந்துள வீடுக்குப் பையவுள்
வீடு காட்டேனையரு ளருணாசலா!
அருணாசல சிவ அருணாசல சிவ
அருணாசல சிவ அருணாசல!

த்திலர்; நானேற்றிலர்; அம்புதொடுத்திலர்; புன்முறுவல் பூத்தார்; அவ்வளவில்புரங்கள் மூன்றும் எரிந்துசாம்பராயின. புரங்களின்தலைவர் மூவரையும் அவர்கள் சிவபக்தராதலின் சிவகணத்தலைவராகக் கீண்டு தம்மிருக்கையெய்தினார். கையையும் பகவன். இதுபுராணங்களிற் காணப்படும் கதை.

கதைப் போக்கு.

புராணகதைகளில் ஆழ்ந்தபற்றுடையோர்க்

கன்றி ஏனையோர்க்கு இக்கதை பெருநகைப்புக்
கிடமானதாகக் காணப்படுமென்பதில் வியப்பொ
ன்றுமில்லை, “பூமியே தேராகவிருந்ததென்றால்
அஃது எதன்மீது சென்றது? பூமியின்வேறாக
எங்கிருந்த திரிபுரங்களுக்குப் பூமித்தீதர்சென்
றது? “என்பனபோன்ற வினாக்களுக்குச் சமாதா
னம்தாது? விடைகூறவியலாதெனின் கதை புனை
ந்துரையெனப்படுமன்றே. இங்ஙனம் கூறுவது
சிலர்க்குச் சினமூட்டுவதாயிருக்கலாம். “வியாச
ராதி மகான்கள் சொன்னகதைகளையா பொய்யெ
ன்பது?” என்று அவர்கள் சீறலாம். ஆயினென்?
வேறுவழியில்லையே!

உண்மை என்ன?

புராணங்களில் சர்வசாதாரணமாக இத் த
கைய கதைகளே மலிந்துள்ளனவாயினும், அவை
யனைத்தும் ஓர்கால் விசேடத்தில்தாபாதாமொருகா
ரணத்தைமுன்னிட்டே மகரிஷிகளால் இயற்றப்
பட்டிருத்தல் வேண்டுமெனக் கோடலே ஏற்பு
டைத்தாமன்றி, ஆக்கியோர் மூடரென்றே பகு
த்தறிவற்றவர்களென்றே கொள்ளுதல் இயைபு
டையதாகாது. வேதகாலம் வேறு, புராணகா
லம்வேறு, தலபுராணகாலம் வேறு எனக்காலவே
றுபாடுகளும் ஈண்டுக்கவனிக்கற்பாலனவாம்.

“கடவுள் சருவசுத்தன்; அகடிதகடனாசாம
ர்த்தியமூடையவன்; பேரறிவினனாகிய அவனது
ஆற்றல் சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய
நம்பால் அளவிடற்கெளிதன்று; தன்னையடைந்
தோர்களின் அல்லலை அகற்றிக்காக்கும் ஆபத் பா
ந்தவன்; பாவிசுளையும் அவர்களதுபாவச்செயல்க
ளுக்குக்காரணமாயுள்ளவைகளை யகற்றியாட்கொ
ளும் பரமகருணாநிதி” என்றறிந்து சீவகோடிகள்
அவர்மாட்டுப்பக்திபூண்டு நல்லனகொண்டு அல்ல
னவகற்றி உய்தல்வேண்டுமென்னும் நன்னோக்க
த்தால் பெரியோர்கள் புராணங்களைச்செய்துபோ
ந்தனர். என்றறிதல் அறிவுடையோர்கடமை
யாம்.

தினமுமண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே

தீன்பண்ட மெதிர்காட்டிக்

கனமந்துக ளேளித்துவைத் தழைக்கின்ற

கருணைநற்றயும் போல

நல்லறிஞர் இவ்வித கதைகளை யியற்றினராதல்

பிரார்த்தனை நியம அவசியம்.

“ஒன்றுக்கொன்று எதிரான பல நினைவுகள்
போராடிக்கொண்டு மனதைக் குழப்பச் செய்யுங்
கால் எது உண்மையான மறுயொழி என்பதை
எப்படி நிச்சயித்துக்கொள்ள இயலும்?” என்
ற வினாவிற்கு சுவாமி பரமான்ந்தர் அளித்த விடை
ஒன்று பின்வருமாறு:

“உண்ணின்றெழும் வாக்கைக்கேட்கவேண்டு
மாயின், அவ்வாக்கு ஒன்றே நமது காதில் விழவே
ண்டும். இக் காரணத்தினாலேயே பிரார்த்தனையில்
சில வகைகளில் மங்கள் தமது கண்களையும், காது
களையும் மூடிக்கொள்கிறார்கள். இது மூடநம்பிக்
கையினால், மனம் உண்புகமகச்செல்லும்பெ
ருட்டே.

“நீ பிரார்த்திக்கும்போது, உனது அறைக்
குட்புகுந்து, கதவை அடைத்துக்கொள்க,” என்று
கிறிஸ்துநாதர் சொல்லவில்லையா? எவ்வித வெளிக்
குழப்பத்தினின்றும் விலகியிருக்கும் நிலையை
அடைதல் வேண்டும் என்பதே இத்தன்கருத்தாகும்.
இதுவே தெளிவானகாட்சியைப் பெறுதற்கு நமக்
குத்துணை செய்யும்.

“ஆன்மா உண்டானால், நாம் அதைக் காணல்
வேண்டும். பகவான் ஒருவர் உண்டானால் அவரை
நாம் தரிசித்தல் வேண்டும். அதற்கு மேற்
சொன்ன உண்மைகளை உணரவேண்டியது அவசிய
மேயாகும்.”

குழந்தைப் பருவத்தில் விளையாட்டில்புத்தி,
பௌவனப் பிடியத்தில் மனைவி: குழந்தைகள்
என்ற பாசத்தில் மனம் தவிக்கிறது. வயோதிக
மடைந்ததின், சிந்தனைக்கடலில் மூழ்கிவிடுகிறான்.
ஆக, மனிதன் தன்னைப் படைத்த பகவானிடம்
கவனம் செலுத்தவேண்டும் இருப்பதில்லை: சங்கரர்

வேண்டும் என்றுணர்வோர் அப்பெரியார்களின்
கருணையையும் அறிவுமேம்பாட்டையும் போற்
றிப் புகழாதிரார் என்பது திண்ணம்.

புராண மிதிகாசமிவை யுள்போரு ளானத்தின்
புராணனறி யாதுளவி டத்திவை பிதற்றே
என்ற சகிவன்ன போதச் செய்யுளின் பொருளும்
ஈண்டாராய்ந்தறியுத் தக்கதாம். (தொடரும்)

தாயுமானசுவாமிகள்

(முனை)

சுவாமிகளது சரித்திரச்சுருக்கம்.

(இது மேலைப்புலோலி வித்துவான் கந்திரவேற்
பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய சரித்திரத்தை
ஒட்டி எழுதப்பட்டது)

சோழநாட்டின் கண்ணுள்ள வேதாரணியம்

என்னும் திருத்தலத்தில் கிட்டத்தட்ட 240 வருடங்கட்கு முன் வேளாளர் குலத்திலே கேடிலியப்பிள்ளையென்ற அன்பர் ஒருவரிருந்தார். பிள்ளையவர்கள் கல்வியறிவில் மேம்பட்டவராயும், குரு, லிங்க, சங்கமபத்தியிற் றுபெட்டவராயும் விளங்கினர் அக்காலே திரிச்சிவப்பள்ளியிலிருந்து அரசுபுரிந்த முத்துவிசயரகுநாதசொக்கலிங்கநாயகர் பிள்ளையவர்களது கல்வி, அறிவு, குணம் செய்கை, ஆகியவற்றைக்கேள்வியுற்று அவரை வரவழைத்து தன்னிடம் ஒரு உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினர்.

கேடிலியப்பிள்ளை மூத்தருமாரர் சிவசிதம்பரப்பிள்ளை, சந்ததியில்லாதிருந்த தந்தமையருக்கு கேடிலியப்பர் சிவசிதம்பரப்பிள்ளையைச் சுவீகாரபுத்திராகக் கொடுத்து விட்டபடியால், தம் சந்திக்கொருசுர்புத்திரனைக்கொடுத்தருளும்படி திருசிராமலையின் கண்ணெழுந்தருளியிருக்கின்ற தாயுமானேசுவரரைத் தினமும் வேண்டித்திரிந்தனர். இறைவனின் பெருக்கருணையால் தாய்தந்தையர் மனமிகமகிழ ஓர் தவப்புதல்வர் அவதரித்தார். தாயுமானேசுவர் அருளால் உதித்ததால் “தாயுமானவர்” எனவே நாமஞ் சூட்டினர்.

தாயுமானவரின் சாங்கத்தைப்பார்த்த சோதிடர், ‘இப்பிள்ளை தேவாட்சமா கத்தோற்றியவர்; உலகெலாம், ஆளவல்லவராயிருப்பார்’ என்று கூறக்கேட்ட பெற்றொருநின்மனம் அடைந்தமகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவில்லை.

தாயுமானவர் தக்கவயிதில் கல்விக்கத்தொடங்கி தென்மொழிவடமொழி இரண்டினிலுமுள்ள இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேத சிவாகமம் முதலிய சமயதாற்களையும் கற்றனர். சிறுவயதிலேயே தகப்பனார் இறக்க, வேந்தன் வேண்டுகோட்படி தந்தையார்வகித்த உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். இங்ஙனம் இருக்கும்நாளில் ஒருநாள் தாயுமானவர் அரசனிடம் சென்றபோது அரசன்மனையிலிருந்த மணலில் அவரது அடிபதிந்திருந்தது. அரசன் அவ்வழிவந்தபோது அடி அடையாளங்கண்டு, அதயாருடையது என்று வினவித் தாயுமானவருடையதென்றே தெளிந்து, அதில் அமைந்துள்ள விசேஷரேகைகளைக்கவனித்தான். பக்கத்திலே நின் நமந்திரி அவ்விதரேகையுடையவரைத்தான் அதுகாறும் கண்டதில்லையென்றும், தாயுமானவர் சிலநாளில் புவிராசரும் கவிராசரும் போற்றத்தக்கபெருமையுடையராய்த்திகழ்வார் என்றும் கூறினார். அதுகேட்டகாவலன் அன்றுதொடங்கி தாயுமானவரீதில் அச்சமும் அன்புமுடையவராயினர்.

பக்குவகாலம்வருதலும், தாயுமானவர் அரசரிடம்வரும் கல்விமான்கள் பலரிடமும் சமயவிஷயங்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து திருப்தி அடையாமல், “ஆரிடம் கேட்டறிவேன்” என்று ஆவல்கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனமாக திருமூலநாயனாரது மரபிலேதோன்றிய “மொளனகுருசுவாமிகள்” திரிராமலை (திரிச்சிவப்பள்ளி) க்ரு சுவாமிகளேசனஞ் செய்தற்காகவந்தார். அவரைக்கண்டதும் தாயுமானவருக்கு தம்மையறியாமலே ஒரு புது உணர்ச்சிதோன்றி சுவாமிகள் பால் அவர்மனம் இழுக்கப்பட, ஓடிச்சென்று அவர்பாதத்தில் விழுந்துவணங்கினார், வணங்கி எழும்பி, சுவாமிகள்கையில் ஒருபுத்தகமிருக்கக்கண்டு “அதுயாதோ?” என வினவ சுவாமிகள் யாதும் பேசாதுபோனார். தாய்பின் செல்லும் கன்றுபோலத்தாயுமானவர் சுவாமிகளின் தொடர்ந்துசென்றார். இரவு பதினைந்துநாழிக்குமேல் சுவாமிகள் ஆலயத்தின்முன் உட்கார்ந்து “இதுசிவஞானசித்தி” என்று விடைபுகர்ந்தனர். அதுகேட்டநம்தாயுமானார் ஆனந்தம்பொங்க, அடிக்களைப்பணிவுடன் பல கேள்விகளைக்கேட்டு தமது ஐயம்யாவையும் அகற்றிக் கொண்டனர் அதன்பின் மொளனசுவாமிகள் பல உபதேசங்களைபுஞ்செய்து, “ஓ, இன்னுஞ் சிறிதுகாலமிருந்து, இல்லறம்நடாத்திப்புத்திரனையீன்றிரு. பின்னர் நாம்வந்து உனக்குநிடைக்கூடும் உபாயத்தை உபதேசிப்போம்” என்று கட்டளையிட்டேகினர். குருமூர்த்தியின் திருவார்த்தைக்கஞ்சி பழையபடி உத்தியோகம் செய்ய உடன்பட்டார்.

தாயுமானவர் குருவின் உபதேசமொழிகளின்படி பொழுதுகிவருநாளில், அரசன் தேகவியோகமாயினர். அக்காலே அரசு தாயுமானரை அணுகி தன்னைமணந்து அரசாட்சியையும் நடத்தும்படி மன்றூட, அதுதகுதியின்றென அவன்மனம் அடங்கும்படியான புத்திமதிகளைச் சொல்லித்தேற்றி, அங்கிருத்தல் கன்று அன்றெனத்தேர்ந்து, இராமநாதபுரத்திற்குப்போயினர். அதையறிந்து அவருடைய தமையனாராகிய சிவசிதம்பரப்பிள்ளையும், சிறியதாயார் குமாரராகிய அருளையிள்ளையும், அவரிடஞ்சென்று சந்ததிபெருக விவாகஞ் செய்யவேண்டுமெனக்கேட்டனர். உண்மையில் அப்படிச்செய்ய மனமில்லாவிட்டாலும், குருநாதனின் கட்டளையைநினைத்து அதைமறுக்கமுடியாதவராய் மணஞ்செய்ய உடன்பட்டனர். தங்குலத்திலுதித்த ஒரு அழகியபெண்ணை மணமுடித்துவைத்தனர். அந்நங்கை ஒரு ஆண்மகவையீன்றபின் காலஞ்சென்றனர். அப்பிள்ளையின்பெயர் கனகசபாபதிப்பிள்ளை.

தாயுமானவரும், சரியை, கிரியை இரண்டையும் முடித்து யோகசாதனைக்குப்பக்குவராயினர். அக்காலே மொளனகுருசுவாமிகள் அங்குவந்தருளி அவருக்கு மேலான உபதேசங்களைச்செய்து துறவுபெற உத்தரவு கொடுத்துச்சென்றனர். அதன்பின் தாயுமான சுவாமிகள் கௌபினதாரியாய் நிடைக்கூடுவராயினர்.

தம்மெய்யுணர்வை உலகத்தாருக்கும் உணர்த்தவேண்டி, தமது திருவாயால் பாடல்களாகச்சொரிய, பக்கத்தேயிருந்த அருளையர் முதலிய சீடர்கள் அவைகளை எழுதிக்கொண்டனர். பின்னர் பலதலங்களையும் தரிசித்து திருமபவும் இராமநாதபுரத்துக்கேவந்து, அங்கு சராதிக்கூடினர். (தொடரும்.)

4ம் பக்கத்தொடர்ச்சி

சர்வம் என்றால் எல்லாம் என்பது சருத்து. நாம்காண்பன, கேட்பன, உருசிபார்ப்பன முதலிய யாவையும் எல்லாம் (சர்வம்) என்ற ஒரு சொல்லால் விளக்கப்படுத்தலாமல்லவா? பெரு வெளியில் பரந்துகிடக்கும் அண்டகோடிகளும் அவையினிடத்தே காணப்படுவனயாவும் சர்வம் தானே. சர்வத்திலேயும் ஈசனின் ஒப்பற்ற வல்லமை, அபின்னமாக (சத்தியமாக) சத்தநீயிருக்கின்றது தெளிந்தோம். ஆகவே சர்வம் சத்தியம் என்ற திருமொழி நிலவுதல் காண்க!

சர்வம் சத்தியம்!

பருத்தித்துறை

மலேறியாவாரக்கொண்டாட்டமும்

சுகாதாரப் பொருட்காட்சியும்

24-7-40—27-7-40.

சித்திவிநாயகர் வித்தியாசாலை மண்டபத்தில்
வடபெரும்பாக வித்தியாதரிசி

திரு. A. J. R. வேதவனம் அவர்களால்
திறந்துவைக்கப்பட்டது.

காட்சி தினந்தோறும் காலை 8 மணி தொடக்கம்
மாலை 5 மணி வரைக்கும் திறந்து
வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இது சுகாதாரத்துணைவர் திரு. P. நடேசன்
அவர்களின் பெருமுயற்சியால் யாவரும் மெச்சத்தக்கவிதமாய் நடந்தேறியது.

இடமாற்றம்.

பருத்தித்துறை தபாற்கந்தோர் தலைவராயிருந்த திரு. K. சேதர் அவர்கள் 1940ம் ஆண்டு ஆவணி மீ 1ந் தொடக்கமாக அனாதபுரித்த தபாற்கந்தோர்த்தலைவராக மாறிப்போய்விட்டார்.

பலர் இவருக்கு பிரியாவிடைக்கூட்டங்கள் வைக்கவிருப்பி இவரை அனுமதிக்கேட்டபோது இவர்கள் டிப்பாய்வைக்க வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டார். இதிலிருந்து இவரின் புகழ்விரும்பாக்குணம் புலனாகின்றது.

சக்தியின் மகாத்மியம்.

“இப் பிரபஞ்சத்தில் சக்திபைவிரும்பாதார் யார்? நல்லாரும் பொல்லாரும் தத்தம் ஒழுக்கத்துக்கு ஏற்ற செயல்களைத் தடையின்றிச் செய்வதற்கு, சக்தியையேவிரும்புவார்”

“அனைவராலும் சக்தி விரும்பப்படுவது கருதியே போலும் சக்தியைப் பெண்ணாகக் கருதிப் பெண் வடிவையே அதற்கு அமைத்தனர். அணிமா முதலிய அஷ்ட சித்திகளையும் எட்டுப்பெண்களாகவே சிலையில் அமைத்துள்ளனர். உலகத்தில் விளங்கும் எவ்வகைச் சக்திகட்கும் மூலமாகிய பொருளைச் “சக்திதேவி” யெனப் பலரும் வழிபடுகின்றனர்.

“சக்தியின்றி இவ்வுலக வாழ்வேயில்லை; மறுமையைப்பற்றி கூறுவானேன்?”

தேவை என்ன?

“தனி வாழ்க்கையிலும் சமூகவாழ்க்கையிலும், வாழ்க்கைத்துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் சக்தியின் தாண்டவமே இன்றியமையாததாகின்றது. மடமையும், அடிமையும், அச்சமும் நீங்கி நமது நாடு உலகத்தினர் முன்பு தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டுமாயின் நமக்கு இப்போது அவசியமானது சக்திப்பெருக்கே.

“இரும்பைப்போல் தசைக்கட்டினால் வரும் திறனும் எலகைப்போன்ற நரம்புடைமையால் வரும் உரமும் நமது உடலுக்கு வேண்டும். உலக இச்சைகளுக்கு நடுவே இருந்தும், அவைகளை அடக்கி ஆளும் திறமையால் தாமரை இலையின் மீதுள்ள தண்ணீர்போல் ஒட்டாதிருக்கும் ஆன்மசக்தி வேண்டும். இத்தகைய சக்தியைப் பெற முயலும் இளைஞரை நமது நாடு உய்வதற்கு அவசியம்.

வாழ்க்கை சந்தர்ப்பம்

“வாழ்க்கையின் பெருமையையும் அதன் அடிப்படையான நோக்கத்தையும் உணர்ந்தவன் வாழ்க்கையெனும் அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டுமானால் மிக உயர்ந்த லட்சியத்தைத் திட்டம் செய்து அதை அகக்கண்முன்னே இருத்திக்கொள்ளவேண்டும். அறிவு, இறைவன்மீது அன்பு, தன்னை அடக்கியாளும் ஆற்றல், தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழுதல், இந்நான் கினால்யாதானுமொன்றை மிக உயர்ந்த அளவிற்குப் பெருக்கிக்கொண்டு போதலையே குறிப்பாகக் கருதி, அத்துறையில் மிக்க தேர்ச்சிபெற்ற ஒரு பெரியாரது வாழ்க்கையை வழிகாட்டியாக அமைத்துக்கொள்ளல்வேண்டும்-.....”

—ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஷயம்—